

CYKLUS

TOMÁŠ PECKO

TOMÁŠ PECKO

ZÚFALSTVO

CYKLUS - ČASŤ 3.

Copyright © 2022 Tomáš Pecko

Dizajn obálky © 2022 Elizabeth Bugyiová

1. vydanie

ISBN 978-80-570-4318-8

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa

PREDSLOV I.

Až mi to príde celé komické, že mám za sebou dve knihy a tretia týmito riadkami naberá reálnu víziu. Spolu s týmto výtvorom vyjde aj bonusový projekt v podobe 365 výrokov. Zásluhy na tom nesie so mnou aj jedna špeciálna osôbka, vďaka ktorej sa z obyčajného nápadu stal tak zaujímavý doplnok, odteraz obohacujúci ľuďom každý všedný deň. Ak vám svet ponúkne možnosť spoznať nových ľudí, pridlho neváhajte! Nech sa akokoľvek pozeráte do minulosti, musíte tam hľadať najmä cenné skúsenosti, ktoré by ste v samote nenadobudli. Aj vďaka spomínaným výrokom som udržoval svoju múzu v pozore, aby náhodou nezaspala od nudy!

Ale asi by som mal prestať trepať odveci, pretože vás určite zaujíma, čo sa v nasledujúcich stranách vlastne udeje. Dve cesty, ktorými sa Tom a Michael vybrali, ich naučia, že všetko nemusí byť len čierne a biele. Dilema, ktorá sprevádza aj nás ľudí, žijúcich v aktuálnej spoločnosti. Rovnako tak bude mátať aj týchto dvoch hrdinov. Ak si spomeniete na doslov predošlej knihy, všetko tentokrát nemusí vyzerat' optimisticky ako napríklad na Ivorite alebo v Aiose.

Táto kniha nebude obsahovať typické posledné rozhodnutie, ktoré učiníte vzhľadom na to, ako vás moje predošlé výtvary zaujali. Už predpokladám, že po tom všetkom ste ochotní pokračovať ďalej bez zbytočných alternatívnych koncov. No istý „výber“ vám ponúkam aj tu. Bude to taký malý experiment, kedy si môžete prečítať či už celý príbeh postupne alebo sa prelúskate

jednou cestou vašej obľúbenej postavy až na koniec a zistíte, aké je dôležité poznať aj druhú stranu príbehu. Nemôžte všetko hodnotiť iba skrz jeden pohľad na svet.

Bez ďalšieho zdržovania vám želim príjemné čítanie a aj keď ste akokoľvek ďaleko a prechádzate si už čímkoľvek, nech vás sprevádza to neviditeľné svetlo nádeje naprieč práve tou vašou náročnou cestou.

OBSAH

VŠETCI ZA JEDNÉHO.....7

PÝCHA.....28

CHUDOBA.....44

HRA SMRTI.....57

BEZNÁDEJ.....79

HNEV.....92

ČEŤ.....117

DÔVOD.....131

PREŽITIE.....143

ŠTRETNUTIE.....163

EXPERIMENT.....176

POMŠTA.....188

ZLYHANIE.....197

CYKLUS.....205

MEDZIHERA.....222

VŠETCI ZA JEDNÉHO

Jeseň

„Prosím, vráť sa naspäť tam, kam patíš...“

„Domov, sladký domov!“

S týmito slovami som privítal budovu Odysey, odkedy sa začal náš tunajší život vyvíjať naozaj divoko! Vtedy som ešte ani len netušil, čo ma ďalšie dni bude čakať. Vedieť niečo viac o živote môjho otca mi dodalo omnoho viac optimizmu a nádeje. Som za to Lune veľmi vd'ačný. Strávil som spolu s Michaelom v Atramise pomerne veľa času po nových úpravách, zatiaľ čo Ninu vytiahnuť z domu bolo nad naše sily. Potrebovala sa so všetkým vysporiadať po svojom. Adrien sa chopil dočasnej vedúcej role a kvôli tomu som teraz tu u Harryho. Potrebovali sme ďalšie zásoby kávy, ktorá sa pre Nininho brata stala vodou. Nie je na to stavaný a občas ho vystrieda ich otec. Ešte k tomu aj súčasný problém... Poďme však pekne po poriadku.

Po príchode z Ivoritu naspäť som tak trochu zabudol na moju ex priateľku a naše pohľady, keď sme sa čírou náhodou stretli v kaviarni, vskutku stáli za to. Až mi to celé pripomenulo spomienku s Ninou, kedy sme vypočúvali Leinu mamu. Najprv prišiel prvotný hnev a vypočul som si niekoľko výčitiek, po ktorých nasledovalo objasnenie zaujímavého detailu. Mladík za Leou nás so zmäteným úsmevom pozoroval a absolútne pritom

netušil, čo má v tejto situácii robiť. Až keď sa nachvíľu zastavila, chytil ju za rameno a ukludnil tým rozbúrenú smršť.

„Prepáč, ale ešte som ju takúto nevidel. Nemám poňatia, čo by teraz najviac pomohlo.“

„Nič láskavo nerob! Dokým mu nenatrieskam do tej jeho prázdnej hlavy to, čo mám aktuálne na srdci, neodíde odtiaľto!“

„Ach, nemusíš z toho robiť také veľké haló. Poďme si radšej vychutnať kávu a s kludom sa o tom všetkom porozprávať. Určite aj Tom má niečo, čo by ti chcel povedať.“

Poďakoval som mu za jeho záchranu a riadne sme sa navzájom predstavili. Monty nevyzerá byť zlý chalan. Ak správne dedukujem, snažia sa spolu rozvíjať nejakú tú chémiu vzniknutú medzi nimi. Nemám jej to prečo mať za zlé. Bol som to práve ja, kto ju pustil tak nepekňým spôsobom k vode. Jej nový partner vyzeral ďaleko pôsobivejšie než ja.

„Tak čo? Ako bolo? Porozprávaj nám všetky detaily!“

„Bola to pekelná jazda! Som rád, že sme všetci dorazili domov v jednej kope.“

„To je všetko, čo povieš? Nič ďalšieho? Bol si tak dlho preč a toto je jediné, na čo sa zmôžeš?“

„Ehm... Nóóó...“

Netváril som sa ani kúsok previnilo a Lea bola podráždenejšia viac než si dokážem v hlave spomenúť. Nechcel som jej rozprávať o tých hrôzach, z ktorých sme sa všetci spamätávali. Monty prerušil moju chvíľku rekapitulácie a oznámil mi niečo, čo mi len priložilo obavy navyše.

„Viem, že teraz zjavne nie je vhodná príležitosť, no chcel som sa ťa niečo spýtať, Tom.“

„O čo ide?“

„Keď som sa s Leou spoznal, niečo sa jej stalo, keď sme boli spolu v galérii. Popravde stále mi to odvtedy víťalo hlavou a keď som hľadal na to odpoveď...“

„Monty, to si naozaj nemusel...“

„Nechaj ma to prosím dohovoriť, Lei. Vtedy mi povedala, že už ten stav raz mala a súviselo to s tebou. Môžeš mi to prosím vysvetliť?“

Nerád by som povedal niečo viac, čo by mohlo priložiť do už tak veľkého ohňa. Povedal som mu s Leinim zvoľením o výlete na Higsdal a jej ochorení, ktoré som trochu prevrátil na zvláštny druh chrípky. Jej pobyt v Odysei bol už len akási čerešnička na tom všetkom, čo sa jej udialo. Nerád by som spomínal ohnivého démona a peklo, ktorým si musela prejsť. Fakt neviem, či už obaja tvoria pár, keď som sledoval tie Leine reakcie.

„A čo Nina? Stalo sa jej niečo? Pretože inak by sa určite ozvala, keď už nie ty.“

„Nina je... nedostupná.“

„Čo tým chceš povedať? Objasni mi to!“

„Sľúbil som jej, že o tom nebude priveľa ľudí vedieť. Keď jej bude lepšie, určite ťa kontaktuje.“

„Takže predsalen sa jej niečo stalo?!“

Ani ja som nemohol predvídať, ako sa jej psychický stav vyvinie. Najprv to vyzeralo byť počas cesty naspäť v poriadku a voči ničomu nenamietala. Akonáhle sme prišli domov, úplne sa odizolovala a podľa Adrienovych slov s ňou nie je možné komunikovať. Dnes po práci ju idem navštíviť. Bude to prvýkrát kedy vkročím do sídla Walhausovcov. Nechcel som sa pridlho zdržať so zásielkou a tak som na jeden hlt vypil horkú tekutinu a ponáhlal sa naspäť. Sľúbil som im, že sa čo najskôr ozvem. Cestu späť sa mi prihovoriť starý známy hlas.

„Nemaj tak naponáhlo, Tom. Mohlo by sa ti niečo stať, ak si nedáš pozor.“

„Raikyo... Nie je to tak jednoduché. Už to trvá pridlho. Musí sa vrátiť, Odysea ju potrebuje!“

„Čas ale nezrýchliš. Bude stále plynúť rovnako. Preto sa upokoj a dávaj si pozor, kam ideš.“

Sotva to stihol dopovedať a vtedy som sa tesne vyhol zrážke s autom, kedy som mal na prechode červenú. Zmieril som sa so

všetkými gestami, ktoré mi vodič nie príliš luxusného auta venoval a upokojoval som svoju rozjašenú myseľ.

Je pravda, že s Poslom sme za posledné dni naozaj pokročili. Nechal som si vyrobiť od jedného z našich dodávateľov drevený meč, ktorý síce nie je nijak majestátny, ale na tréning mi to stačilo. Výrobca sa potešil, že mohol byť nápomocný vzhľadom na jeho dlhoročnú spoluprácu s Odyseou. Vraj veľa zákaziek sa mu za posledné obdobie nehrnulo a tak uvítal akúkoľvek prácu. Prišli od neho v podstate dva, no ten druhý mal výrazný zárez na rukoväti vďaka nepozornosti pri výrobe. Skrz to sme mohli s Michaelom trénovať o sto šesť. Ten môj vyhovoval presne Raikyovym požiadavkám a môjho sparringa to po čase omrzelo, keďže vďaka zjednoteniu mysle som sa mohol ďaleko rýchlejšie hýbať a neprehrať ani raz. Pánovi Peersovi to tiež bolo ľúto a po šichte mi vravieval, aby som Michaela nechal aspoň raz vyhrať.

Jeho sebavedomie a nálady skákali hore dolu, no zastabilizovali sa vždy po stretnutí s Lunou. Tá ho učila rôznym ľstiam a taktiež ho obdarovala svojimi schopnosťami odomykať zámky za pomoci rôznych pakľúčov. Dokonca spolu otvorili aj riaditeľňu, kedy tam našťastie nikto nebol. Ostalo to radšej iba medzi nami ako tajomstvo, inak by Nina zošalela, keby sa dozvedela, koho sme sem doviezli. Táto návštevníčka z Asociácie prespávala v priestoroch pre zamestnancov a pomáhala s akoukoľvek podradnou prácou, keďže teraz jej bolo nad hlavu. Viac menej len prenášala veci z jednej miestnosti do druhej a k tomu slúžila ako morálna podpora pre Michaela. Nesmierne si ju obľúbil. Čoskoro však budeme musieť odísť na naše výpravy.

Čas sa nemilosrdne kráti a k tomu máme ďalší veľký problém. Mumat nám poslal list, v ktorom sa písalo o úniku informácii z našej strany ohľadom Atramisu a cieľový adresát je práve v Thief's Heaven. Nemôžeme si dovoliť nečinne vysedať. Dorazil som do Odysey, kedy zrovna odchádzali Peers s Devilom.

„Už ste na odchode, páni? Adrien je stále u seba?“

„To on nám oznámil, že pre dnešok máme ísť už domov. Nevie, čo ho to popadlo, no manželka sa doma poteší a môžem

sa jej povenovať. Liam má v pláne ísť na pokrový zápas, kde má šancu vyhrať nejaký ten bonus k výplate.“

„Nekvákaj to každému, koho stretneme! Nechcem mať kvôli tomu neskôr zbytočné problémy, keď sa k nám vráti Nina!“

Nechcel som ich pridlho zdržovať a tak som sa s nimi iba letmo rozlúčil a utekal naplniť káfovary. Zvyšok poputoval priamo k Adrienovi, ale pred jeho dverami som započul horlivú debatu a tak som sa radšej rozhodol počúvať, kedy sa to skončí.

„Viem otec, že si proti, ale dokedy chceme čakať? Odysea sa bez Niny ďalej nepohne!“

„Nemôžeme si do domu volať len tak hocikoho! Pochop, že to miesto je ako moja duša. Tiež by si sa cítil nepríjemne, keby sa niekto pozerá na tvoje nahé „ja“.“

„Nepreháňaj toľko. Tom tu u nás pracuje dostatočne dlho, aby som sa zaňho mohol zaručiť. Uvidíš, že nič zlé nespraví!“

„Keďže ani jeden z nás nehodlá ustúpiť, musíme to vyriešiť po našom!“

Na chvíľu ma zamrazilo, keďže ostalo v miestnosti ticho a nič sa niekoľko sekúnd nedialo. Spočiatku iba zavrzgali stoličky a až potom nasledovalo to, čo malo rozhodnúť o ich debate. Až vtedy som si vydýchol a napätie sa z mojich pliec vytratilo.

„Máš iba jeden pokus, synak! Som zvedavý, na koho strane šťastie dnes stojí!“

„Len to potom neľutuj! Pripravený? Raz... dva... tri!“

Trochu mi prišlo ľúto, že ich otec bol tak proti mojej návšteve, ale ak sa mi podarí Ninu vytiahnuť von... Niekedy treba zahodiť svoju zatrpknutosť a prijať akúkoľvek možnosť k dosiahnutiu úspechu. Nech znie akokoľvek hlúpo. Výsledok súboja hry „kameň-papier-nožnice“ nenechal na seba dlho čakať.

„Ááá! Škoda! Dúfal som, že ťa mám prečítaného, ale zjavne sa aj ty neustále vyvíjaš. Dobrá práca, synu.“

„Tentokrát to bolo naozaj iba o šťastí, no prijímam tvoj kompliment.“

Obaja sa zarehotali na banálnosti situácie a radšej som už zaklopal, nech môžeme čo najskôr vyraziť. Chvála bohu, že nič

netušili. Vrátil som Adrienovi zvyšnú sumu, keďže mi dal niečo navyše. Prekvapilo ho to, pretože očakával, ako si vypýtam zopár drobných za svoj vykonaný nadčas. Nemám zrovna núdzu o peniaze. Projekty Odysey sa horko ťažko udržiavali pri živote, kedy sa Nininmu bratovi podarilo sotva zastabilizovať situáciu. Bol nútený stiahnuť každému zamestnancovi z platu približne päť percent, aby sa mohlo tých niekoľko významnejších prác posunúť ďalej. Podozrivo voči tomu nikto nenamietal, keď si všetok personál zavolať do hlavnej haly a vysvetlil im, ako sa veci majú. Určite keby to spravil ich vedúca, frflali by ešte týždeň.

„Prišiel si akurát vhod. Môžeme ísť rovno ku nám.“

„Ospravedlňujem sa za tak náhle vpadnutie do vášho domu, no chcem priložiť ruku k dielu a skúsiť pomôcť, ako sa len bude dať.“

„Jedine optimizmus nás ešte drží nad hladinou. Ak máš všetko pri sebe, dlho neotálajme.“

Adriena dnes viezol do práce otec a preto sme namiesto rýchleho tátoša nasadli do priestorného džípu. Nieкто by si pomyslel, že táto vec musí spotrebovať aj asfalt z cesty, ale obaja ma ubezpečili, že údržba tohto auta sa dá v pohode utiahnuť aj platom bežného robotníka za mašinou. Tiež ale usúdili, že to nie je práve auto na pridlhé trate. Tak ako to potom je? Má to auto priveľkú spotrebu alebo nie? S touto záhadou som sa musel zmieriť, keďže sme prišli do sídla Walhausovcov pomerne rýchlo. Dom, o veľkosti takmer troch Sebastianovych, sa rozprestieral v luxusnej oblasti na okraji Sanctuary. Vstupná brána sa automaticky otvorila a pred vstupom do sídla na nás čakal veľmi povedomý muž.

„Nič sa nezmenilo odkedy som odišiel, Dean?“

„Mladá slečna opäť odmietla obed s vašou manželkou, ktorá je taktiež na pokraji síl a nevie, čo si má s ňou počať.“

„Ďakujem. Dúfajme, že tento mladík bude mať viac šťastia ako my všetci doteraz.“

Jeden na druhého sme na seba zazerali a urputne som sa snažil prísť na to, odkiaľ tohto chlapíka poznám. Zaviedol nás do priestranej sály a Adrien ma následne navigoval k izbe jeho

sestry. Zrovna pri dverách ich mama pokladala na zem ďalšiu tácku s jedlom, pri ktorej ani nedúfala, že ju nájde onedlho prázdnu. Keď ma zbadala, pokúsila sa zamaskovať svoj smútok. Jej syn sa ju snažil aspoň ako tak podporiť.

„Ahoj, mami. Vyzeráš hrozne... Mala by si si oddýchnuť.“

„Oddýchnem si, až keď konečne prestanem mať starosti s touto rodinou. Každopádne vítam u nás tvojho spoločníka. Ako sa volá?“

„Som Tom Spriger. Nechcem vás prídlho zaťažovať mojou prítomnosťou.“

„Cít sa tu ako doma. Ideš mi pomôcť do kuchyne, synček?“

„Veľa šťastia, Tom.“

Spoločne odišli chodbou, odkadiaľ sme prišli a teraz bola rada na mne. Ako mám vôbec začať? Dvere boli samozrejme zamknuté. Bude ma Nina počuť, ak na ňu teraz prehovorím? Pohladel som hladké dvere, ktoré sa od ostatných líšili fialovo-žltou stuhou v tvare mašle, pribitou presne do stredu. Hlboký nádych, výdych... Škoda, že Raikyo nemá praktické skúsenosti aj s niečím takýmto. Na druhej strane je fajn, že sa s týmto musím vysporiadať sám. Nemôžem sa stále iba na niekoho spoliehať. Jemné zaklopanie na drevo značilo moju odhodlanosť, ale zato rozklepaný hlas som skryť nedokázal.

„Nina? S-si hore? Chcel by som sa s tebou porozprávať. Potrebujeme ťa... Odysea ťa potrebuje.“

Oprel som si čelo o dvere a čakal na nejakú reakciu. Zazneli tiché kroky, ale nikto neotváral. Znamená to, že som zaujal jej pozornosť?

„Ak ma počuješ... Je mi to ľúto. Tušil som, že raz to na teba príde... Kedy ti každá noc privedie viac a viac bolesti. Všetky tie nočné mory z toho dňa... Nedokázal by som ťa vtedy obetovať namiesto mňa. To by som si nikdy nedovolil. Prosím, vráť sa naspäť tam, kam patríš... Poď so mnou do Odysey.“

„Kašlem ti na celú Odyseu!“

S tresknutím o dvere som spanikáril tak, že mi až skoro srdce vybuchlo a neveril som vlastným ušiam. Nina zareagovala! Och,

čo mám ďalej povedať? Mysli, Tom, mysl! Nečakal som, že sa ozve!

„Môžeme sa o tom porozprávať bez tých dverí medzi nami?“

„A čo by si ešte nechcel? Mám sa ti rovno hodiť okolo krku?!“

„Chcem ti dať dôvod, aby si mohla normálne fungovať a nebyť celé dni zavretá medzi štyrmi stenami.“

„Prečo ťa to vlastne trápi? Môže ti byť ukradnuté, ako sa cítim!“

Fúha, toto bude veľmi náročný rozhovor. Po minúte ticha, aj napriek tomu všetkému, zaznelo odomknutie zámky a dvere sa mierne pootvorili. Nikto cez škáru nepozeral a tak som váhal, či vstúpiť dnu je dobrý nápad. V izbe svietili iba sviečky a Nina sedela opretá o posteľ, s kol enami pri hlave, zaborenej vo vankúši. Jej čiernobiele nočné oblečenie pôsobilo na prvý pohľad vskutku elegantne, no neprišiel som sa sem rozptyľovať. Podišiel som ďalej do miestnosti a sadol si oproti nej.

„Počuj, ak je toho na teba priveľa...“

„Ak ešte raz spomenieš Odyseu, vykrútim ti krk a telo nechám pred dverami...“

„To by si potom prišla o svojho pokusného králik.“

„Pff... Nájdem si ďalšieho.“

Ako mám komunikovať s človekom, ktorý zažil mučenie tak veľkého kalibru? Nie každý má ďalšiu osobnosť v sebe navyše, ktorá pomáha s vysporiadaním sa z ťažkých spomienok. Bežní ľudia sa musia so svojimi depresiami vysporiadať vlastnou silou za pomoci ostatných okolo seba. No Nina má sotva svoju rodinu. A mňa s Michaelom...

„A našla by si si takého, ktorý by bol zároveň aj tvojim priateľom?“

„...“

„Ak si dobre spomínam, priatelia sú od toho, aby pri tebe stáli a slúžili ako pilier držiaci tvoj most. Nerád by som ho videl zrútený na trosky. Čokoľvek ťa trápi, tak som tu a vypočujem si to.“

„Ja... Zlyhala som. Napriek tomu, že som sľúbila tú spoluprácu s chrámom a aj keď mi to otec všetko odpustil a povedal, nech si z toho nerobím ťažkú hlavu... Stále sa cítim previnilo. Bola som

úplne bezmocná. Opäť som sklamlala samú seba. Čo mám teraz robiť?“

„To, čo vždy. Postav sa s mojou pomocou opäť na svoje silné nohy a spoľahni sa, že ti to celé uľahčím.“

„Stále to vidím pred očami! Tie potoky krvi, krik a plač... Nedokážem to vymazať z hlavy! Stále to počujem!“

„Premôcť niečo také je určite nad každého sily. No verím ti a urobím čokoľvek, len aby si mala život jednoduchší.“

Na okamih sa na mňa pozrela s rozjasnenými červenými očami, ale potom sa znovu zaborila do vankúša. Dúfam, že som nepovedal nič zlé. Poklepkala po zemi vedľa seba na znak toho, aby som si prisadol vedľa nej. Bral som to ako dobré znamenie a presunul tak svoje telo k nej. Oprel som sa o studený rám postele a prekvapilo ma, keď som zrazu zacítil tiaž na svojom ramene.

„Som ochotná vrátiť sa pod jednou podmienkou. Budem pracovať menej, ale zato chcem ten zvyšný čas venovať tebe. Chcem svojho vzácneho priateľa požiadať o pomoc a zároveň ho spoznať bližšie.“

„Hmmm... Dobre teda, platí. Avšak nemôžem ti sľúbiť, že na všetko poznám riešenie.“

Určite ju vôbec štvalo to ohľadom spolupráce? Ako som mal zareagovať na jej prosbu? Príde mi to celé až moc prekrútené a komplikované. Ženské vrtochy dokážu byť vskutku nevyspytateľné. Myslel som si, že sa budeme minimálne hodinu hádať a nie takto skoro skončiť. Nedajbože ešte k tomu v pozitívnom duchu. Čo má za lubom?

„Pred dverami máš jedlo. Donesiem ti ho?“

„To je v poriadku. Najem sa so všetkými. Ďakujem ti.“

Pretrela si oči a obaja sme vstali. Namiesto vyprevadenia som od nej dostal pozvanie na jedlo, nech neobeduje sama. Prešli sme spolu do kuchyne, kedy ich matka Alexandra skoro odpadla od radosti po zazretí tváre svojej dcéry. Vôbec neskrývala svoje emócie, pričom nechala voľne dopadnúť slzy na svoje uhladené šaty. Viac ma však šokovala jej nasledovná ponuka.

„Čo sme ti dlžní, mladý muž? Zažiadať si, čo len chceš!“

„Prosím ťa mama, neblázni!“

„Tiež si myslím, že preháňaš.“

Obe jej deti to takmer jednohlasne povedali a všetci sme sa na celom okamihu mierne zachichotali. Stále som sa tváril zaskočene a nevedel som, ako na to zareagovať. Nina našťastie zmenila tému na druhú koľaj.

„Nebola som zas tak dlho preč, či? Ako sa ti páči vedenie Odusey, braček?“

„Ber si ju naspäť, je celá tvoja! Považujem to za najlepšie rozhodnutie v živote, že som sa toho nadobro neujal.“

„Ale nóóó! Snáď toho nebolo na teba priveľa?!“

„Len si rypni. Jedného dňa ti to sladko vrátim.“

Nakoniec bolo o zábavu po zvyšok dňa postarané. Pri odchode z domu ma obaja vyprevadili a pán Shawn ma zaviezol naspäť domov. V aute som si konečne spomenul, odkiaľ sa poznáme.

„Nie ste náhodou Sebastianov priateľ?“

„Ešteže si si spomenul. Už som sa bál, že som tak nevýrazný, aby na mňa niekto len tak zabudol. Ako sa má?“

„Stále je v dobrej kondícii a vie prekvapiť. Skôr sa čudujem, že nie ste v kontakte.“

„Nemáme až tak dobrý vzťah, no ani zlý. Sme na takej... Neutrálnej hranici.“

„Určite už bude doma, tak ho rovno môžete ísť dnu pozdraviť.“

Náhle sa odmlčal a pri zastavení hneď pred domom mi odkázal, že využije lepšiu príležitosť. Rád by si aj vypil a nerád by nechal pána Walhaua dlho čakať. Vraj si nájde voľno a potom príde na návštevu. Chcel som sa Sebastiana spýtať na ich vzťah, no nejakým spôsobom mi to okamžite vyprchalo, keď Michael oznámil, že všetko je pripravené na ich odchod do Korporácie. Sakra, úplne som na to zabudol!

„Idete teda vážne len vy dvaja? Nezoberiete so sebou aj Lunu?“

„Kapitán Konor, ktorý je našou jedinou tamojšou spojkou, nás oboznámil o súčasnej situácii v danej oblasti. Lokálna milícia to tam má všetko pod palcom a preto bude správnym krokom infiltrovať sa do ich radov. Práve bude prebiehať nejaký veľký

nábor vzhľadom na ich novú misiu, o ktorej nikto nič nevie. Skvelá príležitosť.“

„Lokálna milícia stráži tajný vládny projekt? To mi vôbec nesedí.“

„Najprv zistíme, či sa v ich objekte nachádzajú moji rodičia. Ak nie, prispôbime sa tomu, čo príde a pôjdeme s prúdom. Bohvie, koľko to celé bude trvať.“

Odchádzajú o týždeň. Dovtedy ešte treba toho toľko stihnúť... Hlásenie už stihli poslať Rei-Lenovi a tak môžu s kľudným svedomím dokončiť posledné prípravy. Noc bola opäť zaujímavá, kedy sa mi snívalo niečo, čo som už určite raz videl. Prechádzal som sám púšťou a po úplnom vyčerpaní som padol na dunu piesku. Namiesto Veiri tam však vedľa Shadara stál Artachios. Škeril sa od ucha k uchu a akonáhle ma schmatol za hlavu, strhol som sa z celej tej nočnej mory.

„Si v pohode? Niečo si si mrmlal, no vôbec ti nebolo rozumieť.“

„Prepáč. Len zlý sen.“

„Vieš, že v našom ponímaní zlé sny naberajú úplne iný význam.“

„Chápem ťa, no tento ma len upevnil v tom, že Heaven je to správne miesto na vypátranie tých dvoch bastardov.“

Opäť sme zaľahli a našťastie ma už nič ďalšie neprekvapilo. Zato ráno v Odysei ma toho prekvapilo veľa. Už pri vchode po pozdrave so strážnikmi mi niečo nesesedelo. Potmehúdsky sa usmievali. To bol prvý signál. Ten druhý bol ďaleko grandióznejší, kedy po vykročení z výťahu do hlavnej haly na nás všetci zazerali ako na miestne celebrity.

„Čo sa to do pekla deje? Prečo na nás všetci tak čumia?“

„Kiežby som to vedel. Asi by bolo fajn, keby nám to niekto vysvetlil.“

Prešli sme k nášmu stolu, kde na nás čakal pán Devile. Až vtedy od nás zvyšok populácie odtrhol zrak a my sme sa mohli dozvedieť, čomu sme vďační za takú pozornosť.

„Popravde, všetka tá pozornosť smerovala na Toma. Počuj, neviem čo si s Ninou robil, ale úprimne ma zaujíma, ako si dokázal tak drasticky zmeniť jej prístup.“

„Počkaj, počkaj, stop, stop, stóóop! O čom to do riti hovoríš?“

„Adrien nám prezradil, že vďaka tvojej návšteve sa vrátila naspäť naša vedúca a keďže sa vrátila doslova úplne inšia osoba ako kedysi, vytvorili sme si zopár teórií. Si ochotný nám objasniť ich pravdivosť? Tak aké to bolo?“

„Nič sa medzi nami nestalo, len sme sa rozprávali! Ááách! To teraz na mňa všetci budú zazerat’?!“

„Kľud chlapče, nemusíš mať obavy! U mňa je akékoľvek tajomstvo v bezpečí!“

„Debili... Naozaj vás všetkých môžem uistiť, že sa medzi nami nič nestalo. Ani vlastne neviem, ako sa zmenil jej prístup oproti tomu predošlému.“

Až keď som naozaj podrobne opísal, čo sa v ten deň udialo, mohli sa všetky jeho predstavy a očakávania zrútiť. So sklamaným výrazom odišiel o stôl ďalej a zjavne to všetko išiel vysvetliť aj zvyšným kolegom. No ja som ani na okamih neváhal a namieril si to priamo do Nininej kancelárie. Akurát odtiaľ vyšiel pán Peers a trochu kyslo sa na mňa usmial. Aká hrôza ma čaká za týmito dvermi?

Nina ležérne sedela vo svojom kresle a na stole sa nenachádzal ani len jeden papier. Ostal som zarazený, že nie je zaborená v žiadnych povinnostiach tak ako obvykle, čo samozrejme vzbudilo vo mne vážne obavy. Privítala ma s úsmevom na perách a pomalým gestom ukázala na stoličku, nech si k nej prisadnem. Fialová blúzka s miernym výstrihom pôsobila ďaleko odvážnejšie než jej bežné outfity a tak som začal premýšľať, či som naozaj toto celé spôsobil ja.

„Čo ťa sem privádza, Tom?“

„Začnime pekne od podlahy. Kam zmizla všetka práca, do ktorej si bola deň čo deň ponorená?“

„Veď som ti povedala, že sa nehodlám už viac zdierať. Urobila som toľko, čo som sama chcela a zvyšok počká do zajtra.“

„Ehmm... Je ešte len ráno, Nina. Chceš mi povedať, že si ťahala nočnú a všetko stihla spraviť za tú dobu, než sem stihla prísť ranná šichta?“

„Nie? Chcem tým povedať, že Adrien spravil toho toľko počas mojej neprítomnosti, že ja nemusím dnes spraviť vôbec nič viac.“

Už mi to dávalo zmysel, prečo sa pán Peers tak kyslo tváril po odchode odtiaľto. Všetko teraz musí spraviť on. Asi by som nemal príliš chodiť okolo horúcej kaše a prejsť rovno k pointe. Tento nový imidž rozhodne chodu Odysey neprospeje.

„Naozaj to všetko necháš na Peersových pleciach?“

„Ale veď ja som mu nedala na dnes žiadnu prácu. Môže si robiť po zvyšok dňa čo len chce, rovnako ako celá Odysea.“

„Nina, takáto morálka tu ale napácha viac škody ako úžitku. Vybudovala si si rešpekt, ktorý bol hnacím momentom v tomto dobre namazanom stroji.“

„No tááák, veď im dopraj jeden deň voľna. Videl si, ako sa z toho potešili? Možno zavedieme nový trend do sveta.“

„Áno, potešili, ale aj veľmi zaujímavé klebety sa medzitým rozniesli. O tých ti nikto nepovedal? Zrovna teba také veci zaujímali. Všetci tvoju... Novú náladu prikladajú mojej snahe, kedy sa povráva, že som sa s tebou vyspal.“

„Zjavne sa ti tá predstava nepáči.“

Šibalsky sa uškrnula, zatiaľ čo som jej ďalej vysvetľoval, prečo by sa mala vrátiť do svojej pôvodnej morálky a vyvrátiť všetky klebety. Po asi pätnástich minútach poľavila, no pod podmienkou, že s ňou dnes pôjdem po práci von. Čo s ňou je? Správa sa absolútne nevyspytateľne! Do konca šichty aspoň pomáhala ostatným a viac menej dávala svoj obraz o sebe do pôvodného stavu. Nie je náhodou chyba vo mne? Možno by bolo lepšie prispôbiť sa jej novému správaniu? Začínam byť v týchto možnostiach už stratený.

Po odtiknutí poslednej minúty ma prišla vytiahnuť zo svojich povinností a ako nedočkavé dieťa skúmala všetky moje papiere, o ktorých by mimochodom mala vedieť. Ide o splnomocnenia ohľadom Atramisu pre ministerstvo obrany. Mala by to